

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agencia Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, București
Tel : + 021 3199754
Fax : + 021 3368548
e-mail :Contestații.ANAF@mfinante.ro

**DECIZIA nr. 161/ 2013
privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X. S.R.L. din .X.
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din
cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr.906325/28.02.2013**

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./22.02.2013 înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr.X/28.02.2013, asupra contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. cu sediul în Județul .X., Oraș X, Str. X, Bl.X, Ap.X.

Obiectul contestației formulate de S.C. .X. S.R.L. îl reprezintă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 (denumită în continuare Decizia de impunere), emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în sumă **de .X. lei** reprezentând:

- .X. lei - impozit pe profit suplimentar de plată;
- .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - TVA suplimentară de plată;
- .X. lei - majorări de întârziere aferente TVA;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente TVA.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207, alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în raport de data comunicării actului administrativ atacat, **respectiv 08.02.2013** conform semnăturii de primire de pe adresa nr..X./07.02.2013 și de data înregistrării contestației la Direcția Generală Finanțelor Publice .X., **respectiv 13.02.2013**, așa cum rezultă din ștampila Registraturii acestei direcții, aplicată pe originalul contestației, anexată la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207, alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este investită să se pronunțe asupra contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. .X..

I. Prin contestația formulată, S.C. .X. S.R.L. solicită anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013, emise în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013, susținând următoarele:

Asupra perioadei 01.07.2009 - 30.09.2012, organele de inspecție fiscală au efectuat o inspecție fiscală generală în urma căreia au stabilit că societatea datorează bugetului statului suma totală de **.X. lei** reprezentând:

- .X. lei - impozit pe profit suplimentar de plată;
- .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - TVA suplimentară de plată;
- .X. lei - majorări de întârziere aferente TVA;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente TVA.

Referitor la faptul că în Raportul de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 și în Decizia de impunere nr.F-SM .X./07.02.2013 organele de inspecție fiscală nu au admis dreptul de deducere a cheltuielilor cu amortizarea a trei autoturisme utilizate de societate și nici a taxei pe valoarea adăugată aferentă pe motiv că toate autoturismele ar fi utilizate de către directorul S.C. .X. S.R.L, contestatara susține că interpretarea organelor de inspecție fiscală este eronată neavând nicio bază reală deoarece autoturismele au fost utilizate de personalul societății pentru activitățile zilnice, neexistând mai mult de un autoturism aferent fiecărei persoane cu funcții de conducere și administrare.

În ceea ce privește faptul că organele de inspecție fiscală nu au admis dreptul de deducere a cheltuielilor cu prestările de servicii efectuate de patru subcontractori, respectiv S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L și S.C. .X. S.R.L. și a suspiciunii că cei patru subcontractori nu ar fi efectuat serviciile contractate, executate, facturate, recepționate și achitate prin cont bancar, stabilind în sarcina sa obligații fiscale, S.C. .X. S.R.L. susține că aceste

obligatii sunt stabilite fără bază legală, contestatara desfășurându-și activitatea în condiții vitrege ale mediului economic actual, iar contractele de prestări servicii încheiate cu cele patru firme au avut drept scop economic prestarea de servicii în construcții (contracte de subantrepriză) în schimbul achitării acestor servicii.

S.C. .X. S.R.L. susține că prevederile art.11 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, au fost interpretate incorect de organele de inspecție fiscale, deoarece, obiectul contractelor de subantrepriză cu cei patru subantreprenori, respectiv nr..X./31.03.2010 și X/15.02.2011 încheiat cu S.C. .X. S.R.L, nr..X./15.04.2011 încheiat cu S.C. .X. SRL, nr..X./01.03.2010 cu S.C. .X. S.R.L, nr..X./15.10.2010 și nr..X./01.08.2012 încheiat cu S.C. .X. S.R.L, fiind încredințarea de lucrări, parte a contractelor încredințate de sucursale .X. sau alți antreprenori, în schimbul plății acestor servicii, reflectă tocmai scopul real, conținutul real economic și prețul real al pieții serviciilor respective.

De asemenea, societatea susține că lucrările efectuate de cei patru subcontractori au fost recepționate de S.C. .X. S.R.L. prin situațiile de lucrări atașate la fiecare factură emisă de aceștia, aceste lucrări fiind doar o parte din cele contractate și facturate beneficiarilor, în principal sucursale .X., astfel că prevederile legale sunt îndeplinite în totalitate.

S.C. .X. S.R.L. susține că organele de inspecție fiscală **nu au menționat** că societatea a justificat cu documente realitatea efectuării lucrărilor facturate de firmele prestatoare, aceste cheltuieli fiind deductibile la determinarea impozitului pe profit și că au reținut că cei patru subcontractori au "*comportament atipic din punct de vedere fiscal*", rezumându-se la o înșiruire de dispoziții legale și stabilind în mod abuziv obligații fiscale în sarcina societății evitând să menționeze că societatea respectă integral condițiile de deductibilitate.

Având în vedere faptul că serviciile de prestări în construcții facturate de subcontractori sunt executate în baza contractelor de subantrepriză enumerate anterior, iar prestarea efectivă și necesitatea efectuării acestora este dovedită prin facturile emise de subcontractori (fiecare factură fiind emisă pe baza unei situații de lucrări anexate acestora) și achitate prin circuit bancar de către S.C. .X. S.R.L și prin faptul că beneficiarii au recepționat aceste lucrări prin procesele verbale de recepție a lucrărilor, societatea susține că sunt îndeplinite și condițiile prevăzute la art.21 alin.4 lit.m din Legea nr.571/2003 și ale pct.48 din Normele metodologice de aplicare a Legii

nr.571/2003 aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, iar cheltuielile înregistrate de S.C. .X. S.R.L cu prestările de servicii în construcții facturate de cele patru firme prestatoare sunt cheltuieli deductibile fiscal nedatorând astfel **impozitul pe profit** stabilit suplimentar de organele de inspecție fiscală în sumă de **.X. lei** și accesoriile aferente.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată aferentă achiziției autoturismelor, S.C. .X. S.R.L. susține că a achiziționat autoturismele pentru a fi utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității, deplasarea personalului societății la santierele din țară, încadrându-se astfel în prevederile art.145 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare și deși avea dreptul să beneficieze de deducerea integrală a taxei pe valoarea adăugată la achiziția autoturismelor, organele de inspecție fiscală au stabilit TVA suplimentară de plată.

Prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013, S.C. .X. S.R.L. a constatat că organele fiscale nu au admis la deducere taxa pe valoare adăugată aferentă facturilor subcontractorilor S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L și S.C .X. S.R.L invocând prevederile art.11 alin.1 din Legea nr.571/2003 considerând că tranzacțiile cu cele patru firme menționate anterior nu ar avea un scop economic.

S.C. .X. S.R.L. susține că organele de inspecție fiscală au aplicat și interpretat incorect prevederile legale, deoarece este vorba de contracte de prestări servicii, obiectul Contractelor de subantrepriză cu cei patru subantreprenori, fiind *încredințarea de livrări, parte a contractelor încredințate de .X. sau alți antreprenori*, în schimbul plății acestor servicii, acestea fiind operațiuni între părți, care au scop economic, fiind refacturate antreprenorilor generali ai lucrărilor, fapt ce reflectă scopul real, conținutul real economic și prețul real al pieții serviciilor respective.

Conform spețelor C-142/11 și (C-80/11) ale Curții Europene de Justiție între reclamații Mahageben Kft (C-80/11), Peter David (C-142/11) și pârâta Nemzeti Ado-es Vamhivatal Del – dunantuli Regionalis Ago Foigazgatosaga (C-80/11) și Nemzeti Ado-es Vamhivatal Eszak-alfolki Regionalis Ago Foigazgatosaga (C-142/11), S.C. .X. S.R.L. susține că *“reiese faptul că organele de inspecție fiscală nu au dreptul să refuze unei persoane impozabile dreptul de a deduce din valoarea taxei pe valoarea adăugată pe care o datorează, valoarea taxei datorate sau achitate pentru serviciile care i-au fost furnizate, pentru motivul că emitentul facturii aferente acestor servicii sau unul dintre prestatorii săi a săvârșit nereguli, fără ca această autoritate*

să dovedească, având în vedere elemente obiective, că persoana impozabilă respectivă știa sau ar fi trebuit să știe că operațiunea invocată pentru a justifica dreptul de deducere era implicată într-o fraudă săvârșită de emitentul menționat sau de un alt operator care intervine în amonte în lanțul de prestații”.

S.C. .X. S.R.L. susține că sunt îndeplinite condițiile de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente facturilor de prestări servicii emise de subcontractorii S.C. .X. S.R.L., S.C. .X. S.R.L. S.C. .X. S.R.L și S.C. .X. S.R.L. deoarece a înregistrat și declarat achizițiile efectuate de la cele patru societăți, a realizat o obligație legală cerută atât de Codul fiscal, cât și de Legea contabilității, iar faptul că firmele prestatoare nu au declarat TVA nu este un fapt imputabil contestatarii, fiind problema fiscoului să ia măsuri de colectare a taxei pe valoarea adăugată nedeclarată și neachitată de către cele patru firme.

În urma celor menționate, societatea consideră că s-a încadrat la prevederile art.145 și art.146 alin.1 coroborate cu prevederile art.155 al.5 lit.k și nu la art.11 alin.1 din Legea nr.571/2003 așa cum menționează organele de inspecție fiscală, deoarece:

- bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, iar orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de T.V.A. are dreptul să deducă TVA datorată sau achitată, aferentă prestațiilor de servicii care i-au fost prestate sau urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă,

- societatea deține facturi emise de o persoană impozabilă înregistrată în scop de TVA și facturile îndeplinesc toate cerințele impuse de Codul fiscal, astfel că suma de .X. lei stabilită de organele de inspecție fiscală nu are temei legal, societatea neîncălcând nici o prevedere legală privind colectarea și deducerea TVA ci din contra, a exercitat un drept și o obligație legală justificată de achizițiile efectuate.

Atâta timp cât furnizorii nu sunt declarați inactivi de către organele fiscale sau nu au suspendat înregistrarea ca și plătitori de TVA, S.C. .X. S.R.L. consideră că are atât dreptul cât și obligația de a deduce TVA facturată de către furnizori, îndeplinind toate condițiile cerute de lege.

S.C. .X. S.R.L. consideră că organele de inspecție fiscală au încălcat grav prevederile legale cu intenția vădită de a submina activitatea societății încadrând eronat la art.11 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal

- neprobarea potrivit art.65 alin.2 din Codul de procedură fiscală a afirmațiilor privitoare la lipsa caracterului economic al tranzacțiilor cu cei 4 subcontractori,

- nerezunoașterea deductibilității cheltuielilor cu serviciile în condițiile îndeplinirii integrale a prevederilor art.21 alin.4 lit.m din Legea nr.571/2003 și pct.48 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2003

- nerezunoașterea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată la serviciile facturate de cei X subcontractori în condițiile în care îndeplinesc toate cerințele impuse de Codul fiscal, iar practica europeană impune neîngrădirea dreptului de deducere chiar în condițiile în care subcontractorii ar fi comis neînreguli.

Având în vedere caracterul nedrept și impactul negativ major asupra activității societății, S.C. .X. S.R.L. solicită anularea în totalitate a Raportului de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 și a Deciziei de impunere nr.F-SM .X./07.02.2013 emise de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X. și a obligațiilor de plată în sumă de .X. lei, ca fiind netemeinice și nelegale.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate la S.C. .X. S.R.L, prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. au fost stabilite obligații fiscale în sarcina societății ca urmare a constatărilor cuprinse în Raportul de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013, după cum urmează:

1. Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada verificată, 01.07.2007 – 30.09.2012, S.C. .X. S.R.L. a deținut X autoturisme din care X au fost achiziționate în perioada 25.11.2010 – 26.10.2011:

- autoturism .X. cu nr. de înmatriculare SM 13 WSC,
- autoturismul .X. A8 cu nr. de înmatriculare SM 17 WSC,
- autoturism .X. X6 cu nr de înmatriculare SM 09 WSC, iar la data de 30.09.2012, societatea a înregistrat cheltuieli cu amortizarea în sumă totală de .X. lei aferentă celor trei autoturisme.

În temeiul art.21 alin.3 lit.n) și art.24, alin.11 lit.h) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au stabilit că aceste cheltuieli înregistrate în perioada 01.07.2009 – 30.09.2012 aferente celor trei autoturisme sunt nedeductibile fiscal.

2. Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada verificată S.C. .X. S.R.L. a înregistrat TVA deductibilă în sumă de .X. lei **aferentă celor trei autoturisme** achiziționate și menționate anterior.

Conform art.145¹ alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală nu au admis la deducere TVA în sumă de .X. lei.

3. În perioada verificată, organele de inspecție fiscală au mai constatat că S.C. .X. S.R.L. a efectuat lucrări de construcții de drumuri în baza contractelor de subantrepriză încheiate cu antreprenorii :

- XXXX, contracte care fac referire doar la tipurile de lucrări ce se vor efectua, cu mențiunea "*subantreprenorul va executa lucrările numai pe baza ordinilor de execuție ale antreprenorului, ordin ce va indica suprafețele și cantitățile pentru fiecare parte din lucrări*" fără ca societatea să prezinte obiectivul la care se vor executa aceste lucrări, astfel societatea a evidențiat în actele contabile cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale.

Prin relațiile derulate cu S.C. .X. S.R.L., S.C. .X. S.R.L., S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L., organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. .X. S.R.L. s-a asociat pentru stabilirea cu rea-credință a impozitelor și taxelor la bugetul de stat, diminuând obligațiile datorate bugetului de stat.

În vederea verificării realității operațiunilor desfășurate de S.C. .X. S.R.L. cu S.C. .X. S.R.L., organele de inspecție fiscală au solicitat efectuarea unui control încrucișat la această societate, iar în urma verificărilor efectuate și a Procesului-verbal nr.X/29.012013, s-au constatat următoarele:

- S.C. .X. S.R.L. a evidențiat în actele contabile cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale;

- S.C. .X. S.R.L., prin relațiile derulate cu S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L. (furnizori), respectiv S.C. .X. S.R.L. (client) a fost introdus în circuitul economic cu scopul de a emite facturi în vederea diminuării și neachitării obligațiilor fiscale către bugetul de stat, neproducând efecte fiscale la S.C. .X. S.R.L.;

S.C. .X. S.R.L., prin relațiile derulate cu S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L. (furnizori), respectiv S.C. .X. S.R.L. (client) s-a asociat pentru stabilirea cu rea-credință a impozitelor și taxelor la bugetul de stat, diminuând astfel obligațiile datorate bugetului de stat de către S.C. .X. S.R.L.

Organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. .X. S.R.L. a dedus și declarat impozitele și taxele în urma înregistrării în evidența contabilă a unor operațiuni economice fictive, existând sesizări penale întocmite cu privire la realitatea livrărilor efectuate de către S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L. în relația cu S.C. .X. S.R.L., și S.C. X .X. în relația cu S.C. .X. S.R.L.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au reținut asocierea într-un grup infracțional a administratorului, respectiv asociatului unic al S.C. .X. S.R.L. cu reprezentanții furnizorilor S.C. .X. S.R.L., S.C. .X. S.R.L. .X., S.C. .X. S.R.L. .X., S.C. .X. S.R.L. .X., respectiv asociatului unic S.C. .X. S.R.L. cu reprezentanții furnizorilor S.C. .X. S.R.L., S.C. .X. S.R.L., în vederea înregistrării în evidențele contabile a unor operațiuni economice fictive cu scopul prejudicierii bugetului de stat.

Urmare inspecției fiscale efectuate la S.C. .X. S.R.L, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X. constatând înregistrarea în evidența contabilă a societății a unor operațiuni economice fictive cu scopul prejudicierii bugetului de stat, au întocmit și transmis în temeiul art.108 din Ordonanța Guvernului 90/2003, Sesizarea penală nr..X./28.02.2013 adresată Direcției Naționale Anticorupție .X., împreună cu Procesul Verbal nr. .X./05.02.2013, care conține aceleași constatări cu cele din Raportul de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-SM .X./07.02.2013, contestate, și Procesul Verbal nr. X/29.01.2013 încheiat la S.C. .X. S.R.L, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art.8 alin.1 și alin.2, art.9 alin.1 lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art.11, alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

Referitor la suma de .X. lei reprezentând:

- .X. lei - impozit pe profit
- .X. lei - TVA,
- .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei – majorări aferente TVA,
- .X. lei – penalități aferente TVA.

cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei în condițiile în care organele de inspecție fiscală au transmis Direcției

Naționale Anticorupție .X., Sesizarea Penală nr..X./28.02.2013 și Procesul verbal nr..X./05.02.2013 în vederea stabilirii existenței/ inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art.8 alin.(1) și alin.(2), art.9 alin.(1) lit.c) și art.11 alin.(1) din Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În fapt, în urma inspecției fiscale efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. .X. S.R.L. a efectuat lucrări de construcții de drumuri în baza unor contracte cu S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L., S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L prin relațiile derulate cu acești subantreprenori, S.C. .X. S.R.L. s-a asociat pentru stabilirea cu rea-credință a impozitelor și taxelor la bugetul de stat, diminuând obligațiile datorate bugetului de stat.

De asemenea, s-a constatat că prin asocierea asociatului unic S.C. .X. S.R.L. în grupul infracțional, respectiv cu reprezentanții furnizorilor S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L. .X., S.C. .X. S.R.L. .X., S.C. .X. S.R.L. .X., s-au înregistrat în evidențele contabile operațiuni economice fictive cu scopul prejudicierii bugetului de stat.

Întrucât, urmare verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că aceste fapte, pot constitui indicii privind săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală prevăzute și pedepsite de art.8 alin.(1) și alin.(2), art.9 alin.(1) lit.c) și art.11 alin.(1) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, au înaintat Direcției Naționale Anticorupție .X., Sesizarea penală nr..X./28.02.2013 la baza căreia au stat constatările din Procesul verbal nr..X./05.02.2013, constatări care se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr..X./07.02.2013, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr..X./07.02.2013, contestată.

În drept, potrivit prevederilor **art.214, alin.(1), lit.a) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în

speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-SM .X./07.02.2013, contestată și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că în urma verificării neconcordanțelor între Declarațiile informative privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul României cod 394 depuse de către S.C. .X. S.R.L. și cele depuse de furnizorii și clienții acesteia s-a constatat că S.C. .X. S.R.L. a declarat achiziții de servicii de la S.C. .X. S.R.L, S.C. .X. S.R.L. .X. și S.C. X S.R.L, fără ca acești furnizori să declare livrările sau au declarat doar o parte din livrări.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a diminuat impozitele și taxele datorate bugetului de stat prin evidențierea în actele contabile de cheltuieli care **nu au la bază operațiuni economice reale** în sensul că furnizorii S.C. .X. S.R.L .X., S.C. .X. S.R.L. .X., S.C. .X. S.R.L. .X. și S.C .X. S.R.L. .X., au efectuat tranzacții artificiale cu S.C. .X. S.R.L, furnizorii fiind introduși în circuitul economic cu scopul de a emite facturi și contracte în vederea diminuării și neachitării obligațiilor fiscale către bugetul de stat consolidat.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, având în vedere principiul de drept „*penalul ține în loc civilul*”, precum și faptul că în speță operațiunile efectuate au implicații fiscale pentru care se ridică problema realității acestora, nefiind însoțite de documente justificative.

Se reține că potrivit doctrinei, acțiunea penală are întâietate față de acțiunea civilă deoarece, pe de o parte, cauza materială unică a celor 2 acțiuni este săvârșirea infracțiunii sau existența indicilor săvârșirii unei infracțiuni, iar, pe de altă parte, soluționarea acțiunii civile este condiționată de soluționarea acțiunii penale în privința existenței faptei.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, respectiv organele de cercetare ale poliției și organele de cercetare speciale, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată,

cercetări ce se efectuează cu mijloace specifice și în cursul cărora anumite acte nu pot fi emise decât cu autorizarea procurorilor.

Totodată, precizăm că și Curtea Constituțională prin Decizia nr.449/26.10.2004 s-a pronunțat în sensul că *„întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoiește justificată și consacrată ca atare și de prevederile art.19 alin.2 din Codul de Procedură penală, scopul suspendării constituindu-și tocmai verificarea existenței sau nu a infracțiunii cu privire la care instanța are unele indicii”*, menționând în cuprinsul acesteia. Decizia afirmă faptul că pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ.

Prin Decizia nr.72/28.05.1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile **art.22, alin.(1) din Codul de Procedură Penală**, potrivit cărora *„hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”*.

De asemenea, prin Decizia nr.449/26.10.2004, Curtea Constituțională a constatat că *“pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ”*.

Totodată, se reține că prin Decizia nr.95/2011, Curtea Constituțională apreciază că *„în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”*,

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. a înaintat Direcției Naționale Anticorupție .X. Sesizarea Penală nr..X./28.02.2013, pentru a se face aplicațiunea art.9 alin.1 lit.c și art.8 alin.(1) și alin.(2) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că s-a constatat că societatea a prejudiciat bugetul consolidat al statului cu suma de **de .X. lei reprezentând:**

- .X. lei - impozit pe profit
- .X. lei - TVA,
- .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;

- .X. lei – majorări aferente TVA,
- .X. lei – penalități aferente TVA.

urmare înregistrării în contabilitatea a unor tranzacții nereale din punct de vedere al beneficiarului.

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrăurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, **suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.**

Totodată se reține că, practica jurisprudențială europeană a CEDO privește drept discriminare aplicarea unui regim juridic diferit unor situații similare interzicând expres aplicarea unei diferențe de tratament unor situații analoage sau comparabile.

A proceda astfel, **per a contrario**, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art.108 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, contatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrariedade între hotărârea penală și cea civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu toate consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.**

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prioritatea de soluționare o au organele de urmărire penală, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor, potrivit principiului de drept *“penalul ține în loc civilul”*, consacrat prin art.19, alin.(2) din Codul de Procedură Penală, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214, alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.”

De asemenea, pct.10.1 din **Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, statuează că :

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213, alin.(1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și irevocabilă a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate [...]”.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, **se va suspenda soluționarea contestației pentru suma totală de de .X. lei reprezentând:**

- .X. lei - impozit pe profit
- .X. lei - TVA,
- .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei – majorări aferente TVA,
- .X. lei – penalități aferente TVA.

procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214. alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

2) Referitor la suma de .X. lei reprezentând impozit pe profit aferent cheltuielilor cu amortizarea în sumă de .X. lei :

Direcția Generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este investită să se pronunțe asupra deductibilității cheltuielilor cu amortizarea aferentă unor autoturisme în condițiile în care aceste cheltuieli au fost înregistrate pentru autoturisme care nu se încadrează în prevederile art.21 alin.(3) lit.n) din Codul Fiscal.

În fapt, în perioada verificată 01.07.2007 - 30.09.2012, s-a constatat că societatea deține X autoturisme, din care una este folosită pentru persoanele cu funcții de conducere, iar în perioada verificată societatea a înregistrat cheltuieli cu amortizarea aferentă a trei autoturisme în sumă totală de .X. lei respectiv:

- autoturism .X., achiziționat în data de 25.11.2010,
- autoturismul .X. A8, achiziționat în data de 21.09.2011,
- autoturism .X. X6, achiziționat în data de 26.10.2011.

Prin contestație societatea susține că autoturismele .X. A8, .X. și .X. X6 participă la activitatea societății în scopul realizării de venituri impozabile fiind folosit de persoane din conducerea societății și se încadrează în prevederile

art.21 alin.3 lit.n) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, conform art.21 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”

De asemenea, în speță sunt aplicabile **art.21 alin.3 lit.n) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:**

“(3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:

n) cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații, exclusiv cele privind combustibilul, aferente autoturismelor folosite de persoanele cu funcții de conducere și de administrare ale persoanei juridice, deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane cu astfel de atribuții.

și art.24 (11) lit.h) din ace.X. act normativ, dispune:

“(11) Amortizarea fiscală se calculează după cum urmează:

h) numai pentru autoturismele folosite în condițiile prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. n).”

Potrivit prevederilor legale de mai sus cheltuielile sunt deductibile fiscal dacă sunt efectuate în scopul realizării de venituri, iar cheltuielile cu amortizarea aferentă mijloacelor fixe sunt deductibile în situația în care acestea sunt utilizate pentru desfășurarea activității societății sau în condițiile prevăzute de art.21 alin.3 lit.n din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la alocarea autoturismelor către personalul societății, conform Deciziilor administratorului societății, ale Fișei postului și adresei nr..X./21.02.2012, anexate la dosarul cauzei, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

- Administratorul societății X a utilizat autoturismul .X. X6 din data de 20.11.2011, achiziționat în data de 25.11.2010 și autoturismul .X. A8 din data de 10.01.2012, achiziționat în data de 21.09.2011;

- Directorul comercial X a utilizat autoturismul .X. din data de 10.01.2013, perioadă necuprinsă în verificare; iar în perioada verificată era suspendată din funcția de director comercial.

- Muncitorul necalificat (funcție care nu este de conducere sau administrare, ci de execuție) X a utilizat autoturismul .X. A8 din data de

25.09.2011 și autoturismul .X. X6 din data de 10.01.2013, perioada necuprinsă în verificare;

- Numita X a utilizat autoturismul .X. începând cu data de 10.12.2010 și conform ștatului de funcții, respectiv fișei postului, are funcția de contabil, pentru operarea evidenței contabile primare, funcție care nu este de conducere sau administrare, ci de execuție.

Prin urmare, X și X au calitatea de angajați ai societății dar nu dețin funcții de conducere sau de administrare, X în perioada utilizării autoturismului .X. era suspendată din funcția de director comercial, iar administratorul societății X a utilizat 2 autoturisme, neîncadrându-se în prevederile art.21 alin.3 lit.n) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele precizate mai sus, precum și prevederile legale invocate, potrivit cărora se calculează amortizare numai pentru autoturismele folosite de angajații cu funcții de conducere și de administrare ai persoanei juridice, precum și faptul că societatea avea pe perioada verificată numai o singură persoană cu funcție de conducere și deținea patru autoturisme pe care susține că le utilizează în scopuri administrative, iar dreptul de deducere a cheltuielilor cu amortizarea este limitat la un autoturism pe persoana cu atribuții de conducere și de administrare potrivit art.21 alin.(3) lit.n) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organul de soluționare a contestației, în mod legal nu au fost acceptate la deducere cheltuielile cu amortizarea aferentă celor 3 autoturisme.

Astfel, în temeiul **art.216 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.a din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit cărora:

“Contestația poate fi respinsă ca neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat”,

se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru **impozitul pe profit** în sumă de **.X. lei** stabilit ca urmare a nerecunoașterii deductibilității fiscale la calculul impozitului pe profit a cheltuielilor cu amortizarea.

3) Referitor la suma de .X. lei reprezentând:

.X. lei - taxa pe valoarea adăugată,

.X. lei – majorări aferente TVA,

.X. lei – penalități aferente TVA,

aferentă achizițiilor de autoturisme de către S.C. .X. S.R.L. în perioada 25.11.2010 – 26.10.2011, pentru care nu s-a acordat dreptul de deducere, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe asupra dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă acestor achiziții, în condițiile în care autoturismele respective au fost utilizate fie de persoane din conducerea societății, dar care mai aveau în folosință și alte autoturisme, fie de persoane care nu dețin funcții de conducere în perioada supusă verificării.

În fapt, societatea a înregistrat TVA deductibilă în sumă de .X. lei aferentă aX autoturisme achiziționate în perioada 25.11.2010 – 26.10.2011:

- autoturism .X., achiziționat în data de 25.11.2010,
- autoturismul .X. A8, achiziționat în data de 21.09.2011,
- autoturism .X. X6, achiziționat în data de 26.10.2011.

Organele de inspecție fiscală nu au admis la deducere TVA în sumă de .X. lei în baza art.145¹ alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

S.C. .X. S.R.L. susține că a achiziționat autoturismele pentru a fi utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității, deplasarea personalului societății la santierele din țară, încadrându-se astfel în prevederile art.145 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare și deși avea dreptul să beneficieze de deducerea integrală a taxei pe valoarea adăugată la achiziția autoturismelor, organele de inspecție fiscală au stabilit TVA suplimentară de plată.

În drept, prevederile **art.145. alin.(2), lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal,** cu modificările și completările ulterioare, precizează:

“art.145 (2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

Potrivit prevederilor legale citate, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor în condițiile în care acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile.

Și conform **art.145¹, alin.(1), lit.a) din ace.X. act normativ:**

“145¹ Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) În cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să

nu depășească X kg și care să nu aibă mai mult de X scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;”

coroborat cu **pct.45[^]1 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal:**

“45[^]1.(1) În aplicarea [art. 145[^]1 alin.\(1\) lit. a\) din Codul fiscal](#), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

f) vehiculele utilizate exclusiv pentru transportul personalului la și de la locul de desfășurare a activității reprezintă vehiculele utilizate de angajator pentru transportul angajaților în scopul desfășurării activității economice la și de la reședința acestora/locul convenit de comun acord la sediul angajatorului sau la și de la sediul angajatorului la locul în care se desfășoară efectiv activitatea sau la și de la reședința angajaților/locul convenit de comun acord la locul de desfășurare a activității, atunci când există dificultăți evidente de a găsi alte mijloace de transport și există un acord colectiv între angajator și angajați prin care angajatorul se obligă să asigure gratuit acest transport”

Potrivit acestor prevederi legale, nu poate fi dedusă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de vehicule rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească X kg și care să nu aibă mai mult de X scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării acestor vehicule, cu excepțiile expres stipulate de legiuitor.

Se reține că, de asemenea că la **art.65 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare se specifică :

“Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”,

totuși societatea contestatară nu a depus la dosarul cauzei, documente din care să rezulte că achizițiile de autoturisme au fost făcute în scopul operațiunilor taxabile proprii.

De asemenea, din documentele aflate la dosarul cauzei, respectiv Raportul de inspecție fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013, Deciziile administratorului, Fișele de post, rezultă că cele X autoturisme: autoturismul .X. în valoare de .X. lei, autoturismul .X. A8 în valoare de .X. lei, autoturismul .X. X6 în valoare de .X., achiziționate în perioada 01.11.2010 – 31.10.2011, nu au fost utilizate nici parțial, nicidecum exclusiv pentru excepțiile menționate la art.145¹, alin.(1), lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, iar prin natura lor nu pot fi utilizate ca vehicule pentru transportul personalului la și de la locul de desfășurare a activității.

Totodată, nici în timpul inspecției fiscale și nici pe parcursul soluționării căii administrative de atac, nu au fost prezentate de SC .X. S.R.L. documente prevăzute de lege din care să reiasă scopul pentru care au fost achiziționate autoturismele menționate anterior.

Având în vedere că societatea nu aduce în susținere documente prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală referitoare la deductibilitatea cheltuielilor cu serviciile achiziționate, urmează ca în temeiul prevederilor art.216 alin.1 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.a) din O.P.A.N.A.F nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră:

“Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat” să se respingă ca neîntemeiată contestația pentru suma de **de .X. lei reprezentând:**

- .X. lei - taxa pe valoarea adăugată,
- .X. lei – majorări aferente TVA,
- .X. lei – penalități aferente TVA.

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art. 214, alin.(1), lit. a) și art.216 alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu pct.10.1 din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea

Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se :

DECIDE

1. Suspendarea soluționării contestației formulate de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr.F-SM .X./07.02.2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., pentru suma totală de **.X. lei** reprezentând:

- .X. lei - impozit pe profit
- .X. lei - TVA,
- .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei - penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- .X. lei – majorări aferente TVA,
- .X. lei – penalități,

Soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere va fi reluată la data la care contestatara sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

2. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.F-SM .X./07.02.2013 emisă de Direcția Generală A Finanțelor Publice .X. pentru **suma de .X. lei**, reprezentând :

- .X. lei - impozit pe profit
- .X. lei - taxa pe valoarea adăugată,
- .X. lei - majorări aferente TVA,
- .X. lei - penalități aferente TVA,

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

X
DIRECTOR GENERAL